

K NĚKOLIKA PROBLÉMŮM ROZVÍJENÍ KOREJSKÉHO JAZYKA

Projev k jazykovědcům

3. ledna 1964

Již delší dobu jsem pomýšlel na to, abych si s vámi jednou podiskutoval o některých problémech, týkajících se jazyka, ale pro různé jiné záležitosti jsem to odkládal až dodnes. Dnes bych k vám rád promluvil o problémech souvisejících s rozvojem naší jazykovědy.

V minulosti proběhla nejedna polemika o problematice jazyka, zejména o problematice reformy písma.

Někteří lidé vyzývali k tomu, aby se neprodleně provedla reforma písma, my jsme se však rozhodně proti tomu stavěli. Co bylo důležitým důvodem našeho odporu proti teorii, že je nutno provést reformu písma?

Za prvé, někteří lidé nespojovali problém jazyka s problémem národa. Jazyk je jedním z nejdůležitějších společných znaků, kterými se vyznačuje národ. O lidech, kteří nemají společný jazyk, nelze mluvit jako o jednom národě, byť měli třeba společnou krev a žili na jednom území.

Korejský lid tvoří jeden národ, jehož příslušníci mají společnou krev a společný jazyk. V důsledku okupace jižní Koreje americkými imperialisty je naše země sice rozdělena na sever a jih, avšak národ tvoříme jeden. Jihokorejci i Severokorejci dnes všichni mluví jednou řečí a píšou jedním písmem.

Co by se však stalo, kdybychom podle požadavku oněch lidí provedli reformu písma? Kdyby Korejci na severu a jihu začali psát odlišným písmem, přestali by navzájem rozumět i svým dopisům a jedni by nemohli číst ani noviny, časopisy a další tisk druhých. To by přivedlo vážné důsledky, totiž likvidaci společných národních znaků korejského lidu a nakonec rozštěpení národa. Tito lidé viděli jen svou reformu

písma a neviděli, že by šlo o rozštěpení národa. My komunisté absolutně nemůžeme připustit žádnou reformu písma, která by vedla k rozštěpení našeho národa.

Za druhé, tito lidé nebrali v úvahu, že okamžité provedení reformy písma by vytvořilo značné překážky pro rozvoj vědy a kultury.

Písmo má při rozvíjení vědy a kultury závažnou úlohu. Noviny, časopisy, vědeckotechnická literatura i literární díla jsou zapisována písmem. Bez písma není možné ani osvojovat si vědu a kulturu, ani vědu a kulturu rozvíjet.

Před osvobozením japonští imperialisté měli v úmyslu zlikvidovat naši řeč a písmo. Vyhlásili japonštinu za „státní jazyk“ a zakazovali používání korejštiny, nutíce lidi, aby mluvili japonsky. Proto tehdy korejštinu studovalo jen několik jazykovědců, zatímco ostatní lidé vcelku neměli možnost studia korejského jazyka.

Spolu s osvobozením jsme znovu nabyli i našeho jazyka a písma, o něž jsme málem přišli. Po osvobození jsme se zaměřili na rychlé rozvíjení naší národní kultury a energicky jsme prováděli likvidaci ngramotnosti a v širokém měřítku jsme rozvíjeli lidové školství. V důsledku toho se všichni naši lidé mohli naučit našemu písmu. Noviny, časopisy a všechny ostatní tiskoviny jsou dnes u nás psány naším písmem a náš lid je čte a jsou mu srozumitelné.

Kdybychom tedy přikročili k náhlé změně písma, jaké by to mělo následky? Ze všech lidí by se rázem stali analfabeti a všichni by byli nuceni učit se znovu číst a psát. Bylo by také nutno všechny knihy a ostatní tiskoviny znovu přepsat novým písmem. Dokud by se lidé nenaučili novému písmu, nebylo by možné prostřednictvím publikací šířit mezi pracujícími ani vědecké a technické poznatky, ani literaturu a umění. V takovém případě by se nám mohlo stát, že bychom v rozvoji vědy a kultury o několik desetiletí zaostali.

Naše země teď v rozvoji vědy a techniky zaostává za pokročilými zeměmi. Náš lid proto musí na základě písma, které již dokonale ovládá, rychle šířit znalost vědy a techniky; k čemu by mu bylo, kdyby prováděním reformy písma si v rozvoji vědy a techniky přivodil ještě větší zaostávání?

Za třetí, tito lidé nebrali v úvahu ani světové tendence ve vývoji písma. My jsme komunisté. My musíme při rozvíjení naší řeči a písma přihlížet k obecným tendencím vývoje jazyka u národů světa.

Přizpůsobovat vývoj našeho jazyka obecným světovým tendencím ovšem neznamená, že bychom se měli příliš rychle zbavovat národních zvláštností naší řeči.

Potrvá asi značně dlouhou dobu, než celý svět vstoupí do komunismu. Proto až do určité doby je nutno zachovat národní zvláštnosti. Bylo by nesprávné nevidět, co je světu společné a přihlížet jen k tomu, co je národní, stejně jako by nebylo správné naopak nepřihlížet k tomu, co je národní a vidět jen to, co je světu společné.

Z tohoto hlediska se nám jejich teorie o nutnosti reformy písma jeví jako nepochopitelná. Nejednou jsme poslouchali jejich zdůvodňování, avšak nikdy nedokázali pro svou teorii uvést žádné vědecké důvody.

To, že naše strana se postavila proti jejich teorii o nutnosti reformy písma, bylo naprosto správné.

Tito lidé neviděli vliv, který by reforma písma měla na život naší společnosti a nedokázali ani určit správný směr reformy písma. Nepřihlíželi ani k budoucnosti národa, ani k rozvoji vědy a techniky, opájeli se vlastní ctižádostí a vytvořili si podle vlastního vkusu subjektivisticky nové písmo a chtěli je okamžitě zavádět.

Jazyk svou podstatou souvisí s problémem národa a s problematikou státní a má úzký vztah k všem stránkám života lidí. Jak rozvíjet řeč a písmo je proto velmi závažná otázka.

Nejsme proti reformě písma jako takové. Jelikož naše písmo má určité nedostatky, je zapotřebí studovat, jak tyto nedostatky v budoucnu odstranit.

Naše písmena píšeme podle slabik do čtverečků. Bude třeba prostudovat, zda máme nadále psát tímto způsobem. Změna by měla též příznivé stránky. Písmo by se snáze četlo, rychleji by se psalo na stroji a písmo by bylo možno rychleji technizovat.

I kdybychom však na reformu písma přistoupili, je třeba ji provést po sjednocení severu a jihu a poté, co naše věda a technika dosáhne světové úrovně. Změna písma pak už nevytvoří problém, že by příslušníci jednoho národa psali dvěma různými písmeny, a jistý čas, který lidem zabere učení novému písmu, pak už nebude znamenat žádné zvláštní zdržení při rozvíjení vědy a kultury.

Teď je třeba beze změny ponechat ono písmo, kterého používají Korejci na severu stejně jako na jihu a s tímto písmem rozvíjet vědu a kulturu.

A přistoupíme-li v budoucnu na změnu našeho písma, budeme ji musít provést tak, aby nám to umožnilo snáze se přibližovat k tomu, co je světu společné při zachování našich národních zvláštností.

To jsou zásady, kterých se musíme přidržovat nejen ve věci reformy písma, ale ve všech otázkách, týkajících se rozvíjení našeho jazyka.

Skutečnost, že náš národ má vlastní původní jazyk a písmo, je předmětem naší velké hrdosti a zdrojem obrovské síly. Protože korejský lid má od dávné minulosti svůj vlastní jazyk, dokázal vytvořit vynikající národní kulturu a dokázal si po všechny časy uchránit své překrásné národní obyčeje a tradice. Díky tomu, že náš lid má svůj vlastní dokonalý jazyk, má i vysoké národní sebevědomí a silnou vnitřní soudržnost.

I dnes je naše řeč a písmo mocnou zbraní při rozvíjení našeho hospodářství a kultury, naší vědy a techniky, ve všech oblastech budování socialismu v naší zemi. Kdybychom neměli dokonalou řeč a písmo, jakož i dlouhou historickou a kulturní tradici, vytvořenou a nám zprostředkovanou touto naší řečí a písmem, kdyby znalost našeho písma dnes nebyla mezi vším lidem široce rozšířena a kdybychom v důsledku toho nebyli mohli rychle zvyšovat ideové uvědomění a technickou a kulturní úroveň pracujících, nemohli bychom při budování socialismu kráčet rychle kupředu tempem čchollima.

Naše korejská řeč je vskutku velmi dobrá. Je plynulá, melodická i rytmická, má pěknou intonaci a je i na poslech velmi krásná. Naše řeč má bohaté výrazové prostředky, takže umí dokonale vyjádřit všechny složité myšlenky i jemné odstíny citů, dokáže lidi dojmout, rozplakat i rozesmát. Protože naše řeč dovede jasně rozlišovat kategorie zdvořilosti, je velmi vhodná též pro výchovu lidí ke komunistické morálce. Naše řeč má též velmi bohatou výslovnost. Proto naší řečí a písmem lze téměř podle libosti vyjádřit výslovnost kteréhokoli východního i západního jazyka.

I korejština má ovšem své nedostatky. Musíme nedostatky naší řeči odstraňovat a rozvíjet ji tak, aby byla ještě přesnější a krásnější.

Nejdůležitějším problémem, kterému nyní musíme věnovat pozornost, je přítomnost velkého množství sinokorejských slov odvozených z čínských znaků.

Především je třeba zaujmout správný postoj k těmto slovům. V současné době ožívají četné výrazy tvořené klasickým čínským způsobem,

kterých lidí kdysi používali a neustále se setkáváme i s novými slovy tvořenými bez ladu a skladu s použitím sinokorejských elementů.

V souvislosti s rozvojem vědy a techniky a pokrokem společnosti musí se rozšiřovat i slovní zásoba našeho jazyka. Musíme vytvářet i mnoho nových slov.

Je však třeba přidržovat se zásady, aby nová slova byla vytvářena z kořenů náležejících k domácí korejské slovní zásobě. Je zbytečné komplikovat systém slovní zásoby tím, že by se vyvíjela jako dva systémy: slova domácí korejská a slova sinokorejská, odvozená z čínských znaků. Slova je třeba tvořit v rámci jednoho systému na základě naší domácí slovní zásoby. Bylo by, soudruzi, zapotřebí, abyste vypracovali statistiku, jak velký je podíl domácích korejských kořenů a jak velký sinokorejských kořenů na celkové naší slovní zásobě. Je třeba se přesvědčit o tom, zda nová sinokorejská slova nejsou neustále zaváděna proto, že máme nedostatek původních korejských slovních kořenů. Jestliže nevystačíme pouze s domácí zásobou slovních kořenů, budeme řešit problém jinak, avšak pokud s těmito kořeny vystačíme, musíme rozvíjet korejštinu na jejich základě.

Od našeho slova „mot“ (hřebík) je například správné tvořit nová slova „nasamot“ (šroub), „tcharämot“ (šroub), „namumot“ (flok) a podobně. Teď však mezi neologismy vidíme mnoho takových slov – jako „tonjuk“ (chov vepřů), „čadon“ (sele), „modon“ (prasnice), „mjomok“ (sazenice), „mjopchodžon“ (pozemek pro pěstování sazenic) a podobně, kterým mladí lidé nemohou rozumět. Kdybychom nadále psali čínskými znaky, bylo by tomu možná jinak, ale za situace, kdy znaky nepíšeme (píší se foneticky pouze slabiky, původně zapisované čínskými znaky – pozn. překl.), takováto slova stále tvořit nelze. Když „morušové listí“ lze vyjádřit výrazem „ppongnip“, „morušový háj“ výrazem „ppongpat“ a „moruši“ výrazem „ppongnamu“ a říká se místo toho sinokorejsky „sangjop“, „sangdžon“ a „sangmok“, pak lidé, kteří čínské znaky znají, mohou porozumět i takovým výrazům, ale mladí lidé jim rozumět nemohou. Když se napíše „sangdžon“, mohou tomu mladí lidé možná porozumět v hanlivém smyslu „pán“, jako když se mluví o tom, že loutkoví přísluhovači se chovají k Američanům jako ke svým „pánům“, a nikoli ve smyslu „morušový háj“. Není také správné, když se říká „jangdžam“ (chov bource morušového), „čamgjon“ (hedvábí) nebo „čamsa“ (hedvábné vlákno), když má-

me krásné výrazy pro tytéž věci „nuečhigi“, „mjongdžu“ a „mjongdžusil“, není správné, když se říká „tonsa“ (vepřin), ač lze říci „toädžiuri“, když se říká „sipkuse“, ač lze říci po korejsku „jorahopsal“ (devatenáct let o věku).

Máme pěkné slovo „tambä“ (tabák), proč bychom místo toho měli říkat „jončcho“? Místo „sokkjo“ (kamenný most) je také lépe říkat prostě „toitari“.

Není ovšem nutné zříkat se i takových sinokorejských slov, která se již úplně stala součástí korejštiny. Výrazy jako „pang“ (místnost), „hakkjo“ (škola), „kwahakkisul“ (věda a technika), „samgakhjong“ (trojúhelník) apod. jsou vesměs součástí našeho jazyka. Tvořit místo „hakkjo“ uměle „päumčip“, místo „samgakhjong“ tvořit „semokkol“ ve stejném významu by bylo zbytečné. To by byla úchylnka.

Zdá se také, že se nelze vyhnout elementu „op“ (sinokorejský kořený morfém o významu „práce, dílo“ – pozn. překl.). Slova jako „saop“ (práce), „nongop“ (zemědělství), „kongop“ (průmysl) apod. je nutno užívat.

Zejména ve vědeckých pracech či v politických referátech lze sinokorejských slov používat poměrně mnoho. Problém politických termínů je poněkud komplikovaný. Zdá se, že není vyhnoutí a slov jako „jonhaphö“ (společné zasedání), „punkwahö“ (zasedání subkomise) apod. bude třeba nadále užívat.

I když připustíme v jisté míře užívání sinokorejských slov, nesmíme prostě přejímat slova ze současné čínštiny jen s tím, že změním jejich výslovnost na sinokorejskou. „Zprávě o činnosti“ (saop pogo) se říká i „kongdžak pogo“, „kongdžak pogo“ však je výraz čínský. Je třeba užívat výrazu „saop pogo“, který je každému srozumitelný. Když nahlídneme do korejské mutace časopisu „Chung čchi“ (kor. Honggi – Rudý prapor – pozn. překl.), vydávaného v Číně, nalézáme tam mnoho výrazů, které jsou výrazy současné čínštiny prostě přepsanými sinokorejskou výslovností. Místo „čonggodžang“ (nádraží) tam píší „hwaččačcham“, místo „nodongkjegup“ (dělnická třída) píší „konginkjegup“, to však není korejsky.

Není nutné měnit násilně slova složená ze sinokorejských kořenů, která v korejštině již pevně zakotvila. Chyba spočívá v tom, že se lidé nesnaží v naší slovní zásobě jaksepatří vyhledat vhodné výrazy, i když jich máme mnoho, a místo toho vytvářejí stále nové výrazy sinokorej-

ské. Musíme sinokorejská slova, jichž nezbytně musíme používat, omezit na určitou míru, a nad tuto míru nevytvářet stále nové a nové sinokorejské neologismy. Kdybychom libovolně a neomezeně vytvářeli stále nové sinokorejské výrazy, jako je tomu v současné době, nakonec by nám z naší řeči mnoho nezbylo.

Stručně řečeno, tam, kde máme vedle sebe původní korejský výraz a sinokorejský výraz ve stejném významu, použijeme pokud možno původního korejského výrazu; i když připustíme užívání jistých sinokorejských slov, užívejme jen slov, která v naší řeči již pevně zakotvila, omezme jejich okruh a místo neustálého vytváření nových a nových sinokorejských výrazů obohacujme a rozvíjejme naši řeč pokud možno na základě původních slovních kořenů naší mateřštiny.

Domnívám se, že to je správný směr, jak rozvíjet naši řeč.

Dále budeme musít upravit i používání cizích slov. Musíme se pokud možno cizím slovům vyhýbat a prosazovat užívání slov našich.

V době hned po osvobození O Ki Sop, který se chtěl blýsknout, se snažil korejštinu porušit, a jeho projevy byly samá „ideologija“ a „hegemonija“. Proto jsme ho kritizovali. Teď zase v jižní Koreji lidé, kteří chtějí vypadat zajímavě, kazí naši řeč tím, že do ní hlava nehlava mísí slova anglická a japonská.

Avšak není pravda, že by se ani u nás nevyskytovala chybná snaha bez rozmyslu používat cizí slova. Místo „sihom“ (zkouška) se například říká „egzamen“ nebo místo „hakkup“ (třída) se říká „klas“. Dnes se paralelně vyskytují slova „plan“ a „kehök“ (plán), „tempo“ a „sokto“ (rychlost), masám jsou však srozumitelnější naše slova „kehök“ a „sokto“.

Někteří lidé říkají i dnes po japonsku „uwagi“ (sako), ač můžeme říci „jangbok čogori“, nebo „zubong“ (kalhoty), ač máme výraz „jangbok padži“. Zejména na rudných dolech se v řeči používá velmi mnoha japonských slov.

I v názvech jablečných odrůd se setkáváme s názvy jako „uk“ nebo „čchuk“, to je korejská výslovnost znaků, které se japonsky čtou „asahi“ a „iwai“. Jestliže jde o odrůdu japonskou, měla by se nazývat japonsky, jde-li o odrůdu vypěstovanou v Koreji, měla by mít název náš.

V cizině nazývají vína a likéry většinou podle toho či onoho kraje své vlasti. Champagne je název kraje ve Francii a také čínský likér

mao-tchaj se jmenuje podle místa Mao-tchaj v čínské provincii Kuej-čou. I u nás bychom měli jablka, která se rodí v Pukčchongu, nazývat pukčchong a odrůdy, které dobře rostou u Hwangdžu, nazývat hwangdžu.

Všechna cizí slova ovšem nelze odstranit. Používání cizích slov v jisté míře se vyhnout nelze a do určité míry je nutno taková slova přejímat.

Zejména ve vědecké a technické terminologii bude nutno používat značného počtu cizích slov. Takových slov jako „traktor“, „sonban“ (soustruh), „polban“ (vrtačka – z něm. Bohrmaschine – pozn. překl.), „tcha-ningban“ (karusel – z angl. turning ... – pozn. překl.) by se mělo dále používat. Protože traktory a pod. jsme dříve u nás neměli, nezbyvá nám než používat cizích názvů. Když chceme měnit vědecké nebo technické termíny, musíme se radit s odborníky.

Cizí vlastní jména bychom neměli vyslovovat podle jejich japonské nebo čínské výslovnosti, nýbrž podle jejich výslovnosti v jazyce příslušného národa. Názvy zemí musíme používat v řeči národa příslušné země.

I při používání číslovek se musíme řídit systémem našich číslovek. Samostatný výraz pro „deset tisíc“ „man“ nesmíme nahrazovat doslovným překladem „10 čchon“ (deset tisíc) po evropském způsobu počítání. Musíme používat výrazu „man“ jakožto jednotky. Při psaní číslic ovšem budeme nadále oddělovat číslice po třech tečkou, protože to je světově obecně přijatý způsob psaní.

Musíme se s cizími slovy, která ve větším množství pronikla do korejštiny, správně vypořádat, jejich používání omezit a pokud možno pečovat o to, aby se rozvíjely původní prvky naší řeči.

Dále se zmíním o problému čínských znaků. Je třeba čínských znaků používat nadále nebo ne? Používat čínských znaků zapotřebí není. Vždyť i pro Číňany, kteří je vynalezli, jsou znaky obtížné pro učení a nešikovné ku psaní, takže se jich v budoucnu hodlají zříci, proč bychom tedy znaků měli používat my?

Čínských znaků budeme musít používat jen do jisté doby jakožto písma užívaného v cizině.

O otázce čínských znaků je bezpodmínečně nutno uvažovat v souvislosti s otázkou sjednocení naší země. Kdy se skuteční sjednocení naší země nemůže nikdo s určitostí říci, ale že naše země bude sjednocena po zhroucení Američanů, o tom nemůže být pochyb. Vzhledem

k tomu však, že Jihokorejci dnes spolu s naším písmem nadále používají i čínských znaků, nemůžeme se ani my čínských znaků úplně zříci. Kdybychom se teď čínských znaků zcela zřekli, nemohli bychom si ani přečíst noviny či časopisy vycházející v jižní Koreji. Proto do určité doby se musíme čínským znakům učit a musíme jich používat. To ovšem neznamená, že jsme pro to, abychom čínských znaků používali i v našich novinách. Všechny naše publikace musí být psány naším písmem.

Dále se chci zmínit o tom, jak by se měla vyjadřovat forma slova.

Slova se musí psát zvlášť. V našem písmu dnes jednotlivá slova nemají svou ustálenou formu. Jelikož písmena stojí stále těsně vedle sebe, je naše písmo na rozdíl od písma čínského nebo písma evropských jazyků na pohled méně přehledné. Forma slov by se mohla vlastně ustálit teprve tehdy, kdybychom začali psát jednotlivá písmena do jedné řady tak, jak je tomu v evropských abecedách. Protože naše slova nemají ustálenou formu, máme též obtížnější pravopis. Problém ustálení slovní formy však bude musit být vyřešen asi až po sjednocení severu a jihu. Tento problém by se měl již nyní důkladně zkoumat.

Zdá se, že tato otázka může být také do jisté míry řešena i dokud si zachováme dnešní způsob psaní písmen do čtverečků podle jednotlivých slabik, když si totiž budeme vypomáhat správným dělením slov a interpunkcí. Spojení „kang mul“ ve významu „řeky a vody“ je nutno psát „kang, mul“, ale ve smyslu „říční voda“ pak nikoli zvlášť, tedy „kang mul“, nýbrž dohromady „kangmul“. I když píšeme do čtverečků, je nezbytně nutné také prostudovat způsob, jak písmena seskupovat ve slova.

Jestliže budeme správně regulovat psaní zvlášť a psaní dohromady, značně se zlepší i čitelnost našeho písma. I při psaní na stroji je bezpodmínečně nutné psát každé slovo pohromadě a mezi dvěma slovy ponechávat určitou mezeru.

I vedle těchto problémů se vynoří mnoho dalších v souvislosti s rozvojem naší jazykovědy. Badatelé pracující v tomto oboru budou musit vynaložit mnoho úsilí pro rozvoj naší jazykovědy.

Při rozvíjení naší řeči nemůžeme ani napodobovat jazyky jiných národů a nemůžeme si brát za vzor ani řeč Soulu, která obsahuje mnoho příměsí z angličtiny a japonštiny. Korejštinu musíme pokud možno rozvíjet na základě naší původní domácí slovní zásoby a hlavním

subjektem této činnosti musíme být my sami, budovatelé socialismu.

Především musíme zavést pořádek do naší slovní zásoby. V dnešní etapě je to důležité. Až dáme do pořádku slovní zásobu, bude nutno se podívat i na formu slova a na pravopis.

Dávat do pořádku slovní zásobu našeho jazyka vůbec není snadná záležitost. K tomu je zapotřebí četných studií a bádání a vedle toho je nutný i přísný dozor.

Budete musit, soudruzi, zjistit, jak velký podíl v našem jazyce má původní korejská slovní zásoba a jak velký je podíl sinokorejských slov, která se stala úplně součástí korejštiny. Bylo by dobře prozkoumat, kolik je sinokorejských slov, která je nutno nadále používat a kolik je slov, s nimiž se můžeme rozloučit, a pak odvážně vyřadit tato slova i ze slovníku. Dá se přece těžko říci, že použít slova, která jsou ve slovníku, by bylo chybou. Proto sinokorejská slova, kterých nebudeme používat, bychom měli uvádět jen ve slovnících sinokorejské slovní zásoby a z výkladových slovníků korejštiny je raději vyřadit. V „Slovníku korejského jazyka“ vypracovaném Akademií věd je sinokorejských slov uvedeno příliš mnoho, takže slovník spíše připomíná výkladový slovník čínských znaků. V budoucnu bude nutno k vypracování slovníku přistupovat jinak.

Kromě toho bude třeba zavést energický dozor nad tím, aby ministerstva a jiné úřady nemohly bezhlavě vytvářet nová slova a aby všechny instituce v úředních dokumentech a publikacích používaly správné korejštiny.

Jazykovědný ústav se musí stát orgánem, který bude provádět dozor nad udržováním pořádku v naší řeči a nad vytvářením nových slov. Nesmíte se, soudruzi, omezovat jen na úpravu dosavadní slovní zásoby, nýbrž musíte přicházet s mnoha novými pěknými slovy. Za tím účelem musíte, soudruzi, sami ještě hlouběji studovat problémy a vynaládat ještě větší úsilí v tomto směru. Při pořádání naší slovní zásoby musíte zajistit, že do ní nebudete vnášet zmatek tím, že za špatná slova budete prohlašovat taková, která se přiči některému z vás, zatímco za dobrá budete naopak označovat ta, která vašim uším nevadí.

Jazykovědci budou musit naši řeč pořádat, obohacovat a rozvíjet v rámci základního směru, který jsem výše naznačil.

Dále bude nutno provést ideovou mobilizaci lidí a rozvinout hnutí v rámci naší společnosti za to, aby si lidé navykli používat našeho jazyka

správně. Po stranické linii budeme musít široce propagovat, aby se nepoužívalo obtížných sinokorejských slov, nýbrž aby se používalo snadnějších slov, kterým lidové masy dobře rozumějí. V naší socialistické společnosti na rozdíl od kapitalistické společnosti stačí, aby strana jen vytyčila správný směr, kterého se pak lidové masy samy hned chopí.

Již od samého osvobození jsme tvrdili, že je nutno vyhýbat se obtížným slovům a používat slov snadnějších, avšak dodnes máme mnoho lidí, kteří používají obtížných výrazů lidovým masám nesrozumitelných.

Někteří lidé se domnívají, že jestliže budou používat mnoha jiným lidem neznámých sinokorejských slov, bude to svědčit o jejich vzdělanosti; ve skutečnosti je to projevem nevzdělanosti těchto lidí. Bude třeba prosadit vědomí, že používání srozumitelných výrazů a srozumitelného písemného vyjadřování je projevem větší vzdělanosti a větší ušlechtilosti.

Lidé, kteří mají marxismus-leninismus v malíčku, dovedou všechny teoretické poučky podat srozumitelně, aniž se musí uchýlovat k obtížným slovům. Ale čím méně se takový člověk vyzná v teorii, s tím větší oblibou používá citátů z knih a tím více používá obtížných slov, takže se stává pro jiné lidi nesrozumitelným. Určitou příčinou tohoto stavu budou i nedostatečné znalosti z jazykovědy. Z toho, že i absolventi vysokých škol jsou se správnou korejštinou na štíru, můžeme usuzovat, že se ve školách korejštině řádně nevyučuje.

Na všech školách je nutno zlepšit a zintenzívnit výuku korejského jazyka a ve všech institucích je nutno zavést ustálený systém studia mateřštiny.

Nejde jen o to, aby byl vypracován opravený Slovník korejského jazyka, ale i o to, aby byly vydány i potřebné příručky. Bude třeba napsat lepší jazykovědné učebnice a vychovávat větší počet učitelů a profesorů jazyka a literatury. Též všechny ostatní učebnice bude třeba znovu prověřit z hlediska úpravy jejich jazyka i písma.

Těmito opatřeními je nutno dosáhnout toho, aby všichni lidé používali naší řeči slovem i písmem správně a srozumitelně.